

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
 Петър Гунчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
в присъствието на прокурора С. Г. Т.
като разглежда докладваното от Маргаритка Шербанова Наказателно дело за възобновяване № 20231000601523 по описа за 2023 година

Производството пред Софийски апелативен съд е по реда на чл.420, ал.2, вр.чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Образувано е по искане на осъдения Д. П. К., чрез неговия представител, за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 5285/2023 г., по описа на Софийски районен съд.

В искането се сочи касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, което е и основание за възобновяване на наказателното дело по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Искане за възобновяване на производство по НОХД № 5285/2023 г., и отмяна на постановената присъда, като явно несправедлива.

Твърдението си за явната несправедливост на наложеното наказание, искателят аргументира с маловажност на случая, по смисъла на чл.93, т.9 от НК, изводима от фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и размера на вредните последици, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и други. Твърди, че в случая не са настъпили вредни последици от деянието. Комплексната преценка на посочените фактори, приложени към конкретния случай, налага безспорния извод за явно незначителна степен на обществена опасност на деянието, поради което то представлявало "маловажен случай" по смисъла на чл.93, т.9 от НК и поради това наказателното производство е следвало да бъде прекратено на основание чл.9, ал.2 от НК. Обстоятелството, че деянието било извършено нощем не променяло ниската степен на обществена опасност, защото предположението на първият съд, че това

затруднило полицаите да извършат проверката не намирало опора в събрания доказателствен материал и в частност в дадените от тях свидетелски показания.

Според искателя, целите на наказанието биха били постигнати и с налагането на предвидените за това престъпление, и други две наказания „пробация“ или „глоба“. Предишните осъждания на К. пък, поради обосноваността им от други раздели на Наказателния кодекс, нямали никакво отношение като вид деяние към процесното, за да бъдат причина да не бъде прието извършеното за маловажно или да са пречка за налагане на алтернативните наказания.

В заключение, искателят моли за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 5285/2023 г. на Софийски районен съд и отмяна на постановената присъда, като явно несправедлива.

В съдебно заседание, представителят на Софийска апелативна прокуратура изразява становище, за неоснователност на направеното искане. Заявява липса на основания за възобновяване на наказателното производство.

Пред Софийски апелативен съд осъденият Д. П. К. се явява лично, доведен от Затвора – ***, заедно със защитника си, който поддържа искането за възобновяване. Апелира за отмяна на постановената присъда и налагане на алтернативно предвидените в НК наказания, а именно „пробация“ или „глоба“.

Осъденият К. /в лична защита/, поддържа казаното от защитника си. В предоставеното му право на последна дума, моли за отмяна на присъдата и налагане на едно от алтернативните наказания - пробация или глоба.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Предмет на искането е акт, от категорията на визираните в чл.419 от НПК и чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Постановеното по ВНОХД № 4962/2023 г. на Софийски градски съд Решение № 795 от 13.11.2023 г., с което е била потвърдена Присъда № 253 от 17.05.2023 г., по НОХД № 5285/2023 г., на Софийски районен съд, не е било проверявано по касационен ред, и е влязло в сила. Искането за възобновяване е направено в законоустановения срок по чл.421, ал.1 от НПК, поради което е процесуално допустимо. Разгледано по същество е неоснователно по следните съображения.

С присъда № 253 от 17.05.2023 г., постановена по НОХД № 5285/2023 г., Софийски районен съд 122-ри състав, е признал подсъдимия Д. П. К., ЕГН *****, за виновен в това, че на 04.03.2023 г. около 00:40 часа, в гр. София, бул. „Х. Ботев“ № 131, пред магазин „Про Маркет“, при извършване на проверка на документите му за самоличност, противозаконно си служил с официален документ, издаден за друго лице - лична карта № 64***91, издадена на 20.06.2017 г. на името на З. К. М., ЕГН *****, валидна до 20.06.2027 г., с цел да заблуди длъжностно лице - представил описаната лична карта на Х. Д. Н. - полицаи при ОСПС-СДВР, на работа като патрул в района на 02 РУ-СДВР, като извършеното не съставлява по-тежко престъпление - **престъпление по чл. 318**

от НК, поради което и на основание чл.54, ал.1 от НК, му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, който първоначален срок, с оглед приложението на чл.58а, ал.1 от НК, е намален с една трета и е определен четиримесечен срок на наказанието „лишаване от свобода“, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване.

На основание чл.59, ал.1, т.1 от НК, от определения срок на наказанието „лишаване от свобода“ е приспаднало времето, през което Д. П. К. е бил задържан по ЗМВР и НПК - от 04.03.2023 година.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, в тежест на подсъдимия К. са били възложени и направените по делото разноси в общ размер на 37.30 лева, платими по сметката на СДВР, както и сумата от 5.00 лева по сметката на СРС за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдът е постановил изпращането на вещественото доказателство — лична карта с № 64***91, издадена на 20.06.2017 г. от МВР София на името на З. К. М. ЕГН *****, на Директора на ГДНП, за физическото ѝ унищожаване.

На основание чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК, първият съд е определил едно общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, след групиране на наказанията, наложени с: присъда по НОХД № 2610/2019 г. на СРС - в сила от 11.03.2020 г.; присъда по НОХД № 20119/2018 г. на СРС - в сила от 26.08.2020 г. и присъда по НОХД № 2104/2020 г. на СРС - в сила от 26.01.2022 година.

На основание чл.68, ал.1 от НК, първият съд е постановил така определеното общо наказание да бъде изтърпяно отделно от наказанието по НОХД № 5285/2023 г., по описа на СРС, при първоначален общ режим. На основание чл.59, ал.1, т.1 от НК, съдът е приспаднал и времето, през което осъденият е бил задържан по някое от делата в съвкупността.

По въззивна жалба на защитника на подсъдимия Д. П. К., е било образувано ВНОХД № 4962/2023 г., по описа на Софийски градски съд, приключило в Решение № 795 от 13.11.2023 г., потвърждаващо изцяло присъдата на Софийски районен съд.

В това производство преди всичко настоящата инстанция следва да разгледа оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, за да може, във функция на решаването на тези въпроси, да провери правилното приложение на материалния закон. В мотивите, подкрепящи искането за възобновяване макар и да не се аргументират оплаквания, свързани с касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, настоящата съдебна инстанция намира за необходимо да се произнесе и по този въпрос. След проверка на материалите по делото, САС намира че нарушения на процесуалните правила, от категорията на съществените, които да поставят под съмнение законосъобразността на постановените съдебни актове, не се констатира по настоящето дело.

Обсъждайки материалите по делото, се установява, че съобразявайки процесуалното положение на осъдения К. и желанието му съдебното производство да

протече по реда на Глава 27 от НПК, му е била осигурена правна защита. Подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обвинителния акт по реда на чл.371, т.2 от НПК и се е съгласил да не се събират доказателства за тях. По този начин подсъдимият се е отказал от правото си на състезателен процес, като в замяна е получил привилегията наказанието да бъде смекчено при условията на чл.58а от НК, каквото е и налице в случая. Протоколираните му, в съдебно заседание на 17.05.2023 г., пред Софийски районен съд, изявления дават основание да се приеме, че Д. П. К. е бил в състояние пълноценно да възприема обстоятелствата във връзка с обвиненията му и правните последици от направените признания. Съдът му е разяснил правата и същността на процедурата в присъствието на защитника му. Съгласието да не се събират доказателства във връзка с предмета на доказване е било информирано и доброволно. В тази връзка следва да се посочи, че в ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС, е прието, че волеизявлението на подсъдимия по чл.371, т.2 от НПК може да бъде оттеглено само до постановяване на определението, с което първата инстанция обявява, че самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и ще бъде използвано при постановяване на присъдата, без да се събират доказателства за фактите, изложени в доказателствената част на обвинителния акт. В пледоарията си, защитникът на осъдения К. е заявил, че последния се признава за виновен, но извършеното от него било „маловажен случай по смисъла на чл.9 от НК, тъй като от същото деяние не са настъпили никакви опасни последици...“.

Д. П. К. е признат за виновен и осъден за това, че противозаконно си е служил с официален документ /лична карта, издадена на името на друго лице/, който представил на длъжностно лице - представил описаната лична карта на Х. Д. Н. - полицаи при ОСПС-СДВР, на работа като патрул в района на 02 РУ-СДВР, при извършената му проверка на документите му за самоличност, с цел да заблуди длъжностното лице, като извършеното не съставлява по-тежко престъпление - престъпление – чл.318 от НК.

За да бъде осъден К. по този състав от НК, безспорно по делото е било доказано авторството на престъплението - при извършената му проверка на документите му за самоличност, пред магазин „Про Маркет“, К. противозаконно си служил с официален документ, издаден за друго лице - лична карта № 64***91, издадена на 20.06.2017 г. на името на З. К. М., ЕГН *****, валидна до 20.06.2027 г., която представил на проверяващия - Х. Д. Н. - полицаи при ОСПС-СДВР, на работа като патрул в района на 02 РУ-СДВР, с цел да заблуди длъжностното лице, като извършеното не съставлява по-тежко престъпление.

Доказано е и, че въпросната лична карта е изработена съгласно изискванията при направата на такъв вид документи и е с валидност до 20.06.2027 г., поради което е действителен официален документ за самоличност, по смисъла на чл.93, т.5 от НК, тъй като е предназначена да установява самоличността на лицата, издадена е по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му.

Доказано и качеството на свидетеля Х. Н. като орган на власт по смисъла на чл.93, т.2 от НК, който извод се прави с оглед заеманата от него длъжност – полицаи при

ОСПС- СДВР. Последният се явява служител в орган на държавно управление, който е натоварен с упражняването на властнически функции – осъществяване на охрана на обществения ред.

Престъплението е извършено умишлено, тъй като К. е съзнавал общественоопасния характер на деянието - че представената лична карта е издадена на името на друго лице и той няма право да я ползва пред орган на власт, представяйки се по този начин за лицето, посочено в чуждия документ.

Доказана е и изискуемата от закона цел - да заблуди орган на властта, в случая полицейския служител Х. Н., че той е З. К. М. - лицето посочено в чуждата лична карта.

Описаните действия, времето и мястото на извършването им, категорично се установяват от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Престъплението е довършено с представянето на документа, като за да бъде осъществен съставът на процесното престъпление, не се изисква лицето – орган на власт, действително да е било заблудено относно самоличността на дееца.

При установените факти, подкрепени с достатъчно относим и допустим доказателствен материал (свидетелските показания; вещественото доказателство - инкриминираната лична карта на името на свидетеля З. М.; справка за съдимост, разпечатка от електронния регистър на МВР за издавани лични документи за самоличност; СТЕ и други относими по делото доказателства), както и самопризнанието на осъдения К., контролираните съдебни инстанции са приложили точния материален закон касателно правната квалификация на деянията, извършено от осъдения Д. П. К. – по чл.318 от НК.

За това престъпление законодателят е предвидил наказание „лишанате от свобода“ за срок до две години или пробация или глоба от сто до триста лева.

Оплакването на осъдения за явна несправедливост на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване, мотивирано с отказа на предходните съдебни инстанции да приемат, че извършеното от осъдения К. представлява "маловажен случай" по смисъла на чл.93 т.9 от НК и поради това наказателното производство да бъде прекратено на основание чл.9, ал.2 от НК, е неоснователно.

За прецизност, следва да се отбележи, че всички възражения, касаещи наложеното на К. наказание, включително и за маловажност /а не за малозначителност/ на случая, с позоваване на чл.9 от НК, изложени в искането за възобновяване, са били направени и пред двете предходни съдебни инстанции от защитника на осъдения К., в пледоариите му, които съответно са намерили отговор и в двата съдебни акта.

Прави впечатление, че представителят на осъденото лице не прави разлика между „малозначителност“ на деянието по смисъла на чл.9, ал.2 от НК и „маловажност“ на случая по смисъла на чл.93, т.9 от НК. В тази връзка в мотивите на въззивното решение, съдът е разяснил разликата между тези две понятия.

Въззивният съд изрично е посочил, че според посоченото в чл.93, т.9 от НК

легално определение на „маловажен случай“, става въпрос за всички престъпления, за които изрично е предвиден по-леко наказуем по този признак състав в НК, докато при наличието на посочените в чл.9, ал.2 от НК предпоставки, деянието не е престъпно, макар формално и да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление (решение № 374 от 22.10.2009 г. на ВКС по н. д. № 412/2009 г., II н. о., НК). Приложението на тази разпоредба изисква преценка дали деянието е толкова малозначително, че не е обществено опасно или пък обществената му опасност е явно незначителна. Доколкото чл.318 от НК не предвижда привилегирован състав за случаите, когато престъплението представлява маловажен случай, то не се поставя въпросът дали е налице маловажност на извършеното.

Разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК може да бъде приложена спрямо всички предвидени в особената част на НК престъпления. При преценката дали деянието е малозначително или не, се държи сметка за специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец. Малозначителността на извършеното от подсъдимия деяние се обуславя от обективно разкритата негова твърде ниска степен на обществена опасност, която не е достатъчна, за да бъде третирано извършеното като престъпление. Въпросът дали извършеното от подсъдимия деяние е малозначително се разрешава при съвкупна преценка на всички елементи на състава на даденото престъпление. В това отношение поначало са от значение характерът на обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат, характерът на конкретното деяние, с оглед конкретната възможност, която то създава за засягане на обекта, степента на застрашаване на обекта, характеристиките на дееца, които се отразяват на обществената опасност на неговата личност и т. н. (решение № 20 от 11.07.2019 г. на ВКС по н. д. № 1229/2018 г., I н. о., НК).

Анализа на събраните и приложени по делото доказателства, не обосновават нито малозначителност на извършеното от осъдения К. деяние, нито пък ниска степен на личностова опасност на К..

Осъщественото от осъдения К. деяние, притежава типичната, за този вид престъпление, обществена опасност. К. съзнателно си е послужил с чужд документ за самоличност пред орган на властта - полицейски служител, като е целял да се представи за друго лице. Освен това, факт е, че деянието е осъществено в тъмната част на денонощието, което допълнително завишава обществената опасност както на деянието, така и на дееца, тъй като се явява допълнителен фактор, който затруднява правилното удостоверяване самоличността на проверяваното лице, който фактор способства за постигане на специалната цел на престъплението. В противовес на тези обстоятелства, други такива, които да сочат на необичайно ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца не са установени. Обремененото съдебно минало на К. го определя, като личност със завишена обществена опасност, тъй като освен за други престъпления, видно от справката за съдимост, К. е бил осъждан и за документно престъпление, каквото по вид е настоящото. В съвкупност коментираните обстоятелства категорично обуславят наличието на типична за престъплението по чл.318 от НК обществена опасност и не дават основание да бъде приложен чл.9, ал.2 от НК.

Като е определил на К. наказание по вид „лишаване от свобода“ измежду алтернативните такива „пробация“ и „глоба“ към минималния срок, предвиден в чл.39, ал.1 от НК, с оглед горепосочените обстоятелства, Софийски районен съд не е нарушил закона, а така определеното наказание не е явно несправедливо. И това е така, защото процесното престъпление по чл.318 от НК е извършено в изпитателния срок на предходните осъждания, като изпълнението на наложените за тях наказания е било отложено по реда на чл.66, ал.1 НК. Тук няма никакво значение дали наказанията по предходните осъждания са от други раздели на Наказателния кодекс, в каквата насока са твърденията на представителя на осъдения К., който е написал искането за възобновяване, защото са били извършени в изпитателния срок на чл.66 от НК.

Поради изложените съображения, настоящият съдебен състав намира за неоснователно оплакването за явна несправедливост на наложеното на осъдения К. наказание от страна на предходните съдебни инстанции.

Приобщеният по делото доказателствен материал е събран чрез способите и по реда, предвидени в НПК, поради което не са налице нито допуснати процесуални нарушения, нито нарушение на материалния закон, а наложеното наказание не е несправедливо.

Поради изложените съображения, настоящият съдебен състав намира за неоснователно оплакването за наличието на касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, тъй като не е налице явна несправедливост на наложеното наказание.

От всичко изложено настоящият съд намира, че формулираното от осъдения Д. П. К. искане за отмяна на влязлата в сила Присъда № 253 от 17.05.2023 г. по НОХД № 5285/2023 г., на Софийски районен съд, по реда на възобновяването е неоснователно и като такова, следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. П. К. за възобновяване на НОХД № 5285 / 2023 г. по описа на Софийски районен съд, 122 – ри състав.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____